

Fragment ur "lifvet" : till läran om preexistensen, re-inkarnationen, apoka...

Aronson-Liljegra1, Martin,

81 A Br. Liljegra1

National Library
of Sweden

LILJEGRAU

Vitt. L.
(M)
o

Stalin
1910

Kungl. biblioteket

0 0000 000086046

Elysien.

Ett salighetens rike, har hvar ande,
 som följer samvetets och Gudens lagar
 han danar själf, ett paradiset inom sig.
 Och utomkring sin sfer han strör ut blomster
 och frukter uti mängd till andra andars näring.
 Han är en Gudens son, som inga bojor binder.
 Han är ett barn, som gör sin faders vilja.
 Om uppå jord, i afgrund eller upp till ljusets riken
 han styr sin färd — han evigt är densamme,
 han är en del af Gud allsmäktig.
 Och helighetens sköld till värn han bär.
 Det onda flyr utur hans åsyn, när han nalkas.
 Det eljest krossas till atomer ned i jorden.
 Af jubelsångers toner dallrar sferer
 från detta Gudabarnets bröst, som lefver
 och andas i harmonisk takt med verdars herre.
 Han tänker hvarje tanke rent, som fadren tänker,
 och sitter troget stilla uti hvila vid hans sida,
 när dagens värf är ändadt på Guds vilja.
 Rättfärdighet och frid är dagens lösen.
 Barmhärtighet och nåd dess aftonsvalka. —
 Af kärleks varma eld och evighetens ljus
 är alla Gudens trogna döttrar, söner lysta.
 Oföränderliga och mäktiga till att göra allt
 hvad Gud i vishet dem vill bjuda,
 af Gudens vishet ha de fått sin del,
 att där af Gudens vilja kunna lyda. —

Gorgo och Medusa.

Nu följ mig på djupens vägar
 till mörkrets rike, Hades, bland de döde.
 Jag vill ett ordets vin till varning blanda;
 Ett ord att säga dem, som bryta Gudalagar.
 Nu kalken fyllas skall till randen
 med sorgernas och kvalens vin,
 det renar och förädlar anden.
 Nu spörjen mig. Hvad öde får de arma andar,
 som brukar svära, tala onda, fula ord? —
 Jo, som jag sett och vet, jag svarar nu:
 Det liksom maskar växa fram ur svalget
 Och tungan nekar göra tjänst för dessa andar.

O, säg oss då hvad öde dessa får, som slaktar
och dödar dessa djur, som Gud har lifvet gifvit
Och gifvit frihet till att växa uppå jorden
Och sin ande odla af sitt lifs erfarenheter?
Jo, dessa få af samma djurens andar,
som de dödat eller ätit,
sin andel af de kval, som djuren lidit.
De ned i stoftet trampas och förtvina
till dess de lärt sig akta äfven djuren.
Hvad får för öde de, som uti otukt
har njutit sinnlighetens lust och frossat
och användt skapelseorganen blott till njutning?
Jo, dessa andar få i djurhamn
af människor föras uti hårda fjättrar
och vara slafvar under sinnlighetens bojer
samt slutligt se sitt blod till stenig dy
och träck sig ändra — däri de långa tider vistas.
Och uti blindhets mörker, uti kvalens oró famla,
till dess de inte ha mer lif än benens knotor
samt sig med sina barn till dårars mörker sänkas.
Den som med smicker och med lögn besudlat
de ord han talat till sin nästa,
han får detsamma utaf andra röna,
till dess hans egen lögnarsjäl uppbrunnit.
Och samma dom den falske får.
till dess han sannig talar
och i handling gör det rätta.
Och de som ha sitt lif berusadt
med gifters dryck, de sänkas ned däri,
till dess de ha fått nog däraf
och vill bli nyktra — samt lefva
lifvet rent som gudasöner.
Den som sitt hat och afundsgift omkring sig spridit
de få detsamma utaf likar röna,
tills de ha lärt sig akta nästans rätt.
Den girige och tjuften lämnas ensam med sitt guld,
till dess han lärt sig kärleksnyttans värde
och börjar handla kärleksfullt och vist mot andra.
Men dessa kval, som anden lider,
ej evig pina är. Nej dessa marter
har mästarn burit själf
och däriifrån sig höjt och renad,
uti ljus till fadrens tron sig svingat.
Men alla och enhvar, som uti blindhet
sig låter ledas af det lägsta uti mänskan,
och trotsigt går på de förbjudna vägar.
De döma själf sig bort till kval och döden,
ty så är lifves helga, höga lag.
Hvad du i lifvet sätt —
skall du i döden skörda.

All skuld betala till din nästa,
gör rätt så långt du kan åt en ock hvar,
bed Gud om hjälp, och till ditt bästa
han sänder dig en bättre hjälp
än den du bedit om.

Men arbeta i ditt kall du tåligt
bör göra såsom tack för lifvets gåfva,
ty lagen som är gudens egen lyder:
Skapa och gif — det är salighetens villkor,
Det bättre är än gåfvor taga.

Men ordets vin skall nu er alla nära
och visa er det mål, hvartill vi nu skall vandra.

O, kasten bojer af och renen eder
till kropp och själ, ty eljest ned ni sjunker
till alla dessa dystra kvalens tillstånd.

Ej uppå annat sätt er mästarn frälsar,
än genom varning med sitt ord.

Och med sitt föredöme ger er ande näring
och styrka till att stå på egna fötter,
ty själf vi sänkt oss ned i dödens riken
från lifvets andesfer i ljus hos fadren,
för att få pröfva död och mörker
och se hvad motsats är till godt,

att däraf gudars visdom lära
och dana våra krafter till att skapa
och ordna vist och kärleksfullt för andra,
att med vår visa kärlek glädja våra syskon
och därmed bilda återspeglingsen af Gud,
ty såsom Gud är kärlek, vishet, makt
och detta omsatt uti skapelsens mysterier,
så skola dessa lifvets alla faser
af barnen skådas genom egen pröfning.

O, lyssna nu du mänskobarn och stanna,
besinna dig och sök den rätta vägen.

Och lifvet vinnes då, när i hans spår
vi vandra och troget hålla ut,
tills renhetskronan räckes eder.

Och hoppets, trons och kärlekens ädelstenar,
denna krona på er hjässa smyckar.

Se detta sköna mål kan upp ur kvalens
mörker växa — om blott man vill —

Och uti frihet kastar bojer.

Och under bön till skaparfadren
tåligt strider för renhet, sanning,
kärlek, ljus och frid.

Ty detta Mästarn själf har gjort
och föregått oss på den smala vägen,
han den kärleksfulle läraren och Gudasonen,
han som sade: Jag är vägen,

Jag är sanningen och lifvet.

Hans hem är stort och rikt i himlens salar,
där långa tider edra egna rum stått öde,
men tålmodets blommor har där vuxit
och vattnats mildt af dagg, som evigt flyter
ifrån den kärleks visdom, som kan skapa
och dana väsen uti frihet till den kärlek,
som liknar fadrens ifrån fromma barnahjärtan.
Se det är himlens skaparvisdom;
det är den makt, som uppehåller världar,
den danar myriader lifsfrön ut till Gudar,
men Gudar, som i barnavårdnad älskar Fadren
och går sin bana rent och fredligt fram bland världar
och vill sitt lif till räddning för sin broder gifva,
se det är religionens kärna, syskon.
Ej ordet blott är sanna kristna religionen,
nej handling äfven tarivas.
Sitt kors har mästarn burit själf,
nu tagen edert upp och bären
det troget vid hans sida hemåt.
Hans ok är ljufvigt och hans börda lätt,
ty när ni tagit renhetskorset på er.
då få ni frihet ifrån onskans ok.
Stå'n upp från grifterna, där ni har sofvit
och bada edra kläder uti ljusets flod.
Se renhet skall er alla ombegjuta,
den räcker till för alla fadrens barn.
Men ett ni lärt utaf det ondas marter,
hvari ni själf har sudlat eder själ,
ni ser Guds lag, hur utaf kärlek
den danad är för edert väl.
Men äfven skall ni finna kärlekshöghet
uti den räddning från fördärf,
som han nu eder ger.
Det är sin lösen han nu eder bringar,
ni ville veta hvad hans kärlek är,
han har den nu för eder visat.

LILJEGRAHS FÖRLAG.

Linköln Bloms Boktr. A.-B., Stockholm 1910.

